

Biljana Nikolić

Univerzitet u Beogradu

Filološki fakultet

RANO USVAJANJE SINTAKSE SA FOKUSOM NA USVAJANJE PRVIH GLAGOLA¹

Sažetak: Usvajanje maternjeg jezika počinje od rođenja deteta, a pojedini segmenti jezičke strukture usvajaju se tokom celog života. Budući da su glagoli ključni elementi strukture svake rečenice, jasno je da posebno važno pitanje u usvajanju jezika zauzima usvajanje (prvih) glagola. U radu se ukazuje na složenost procesa usvajanja prvih glagola u dečjem govoru i na najvažnija (ne)odgovorena pitanja o ovom procesu na kojima se zasnivaju mnoga istraživanja iz oblasti usvajanja sintakse L1. Zaključuje se da se usvajanje prvih glagola u velikoj meri razlikuje od usvajanja drugih vrsta reči: u ranom učenju jezika, imenice se uče brže i lakše nego glagoli.

Ključne reči: usvajanje L1, prvi glagoli, sintaksa prvog jezika, dečji govor

1. Uvod

Proces usvajanja jezika predstavlja predmet brojnih naučnih istraživanja (lingvističkih, psiholingvističkih, psiholoških, pedagoških i sociolingvističkih). Uprkos tome što u literaturi vlada veliko interesovanje za pitanja usvajanja kako prvog (maternjeg) jezika, tako i usvajanja stranih jezika, naučnici još uvek nisu uspeli da u potpunosti proniknu u ovaj proces i dokuče sve mehanizme kojima se deca služe usvajajući neki (maternji ili strani) jezik. Sve to svedoči o složenosti fenomena učenja jezika.

Usvajanje maternjeg jezika počinje od rođenja deteta, a pojedini segmenti jezičke strukture (npr. leksika) usvajaju se tokom celog života.

¹ Ovaj rad je nastao u okviru projekta *Srpski jezik i njegovi resursi: teorija, opis i primene* (br. 178006), koji u celini finansira Ministarstvo prosvete, nauke i tehnološkog razvoja Republike Srbije.

Brojna ispitivanja bazirana na sintaksičkom aspektu usvajanja jezika kao polaznu osnovu imaju usvajanje imenica. Ipak, budući da su glagoli ključni elementi strukture svake rečenice, jasno je da posebno važno pitanje u usvajanju jezika zauzima usvajanje (prvih) glagola. U ovom radu se pregledom literature ukazuje na složenost procesa usvajanja prvih glagola u dečijem govoru i na najvažnija (ne)odgovorena pitanja o ovom procesu na kojima se zasnivaju mnoga istraživanja iz oblasti usvajanja sintakse prvog jezika.

2. Rano usvajanje sintakse

Jedno od najkompleksnijih pitanja u istraživanjima koja se bave usvajanjem prvog jezika jeste ono o načinu na koji deca usvajaju jezički sistem, odnosno kako, usvajajući različite vrste reči, usvajaju i gramatičke kategorije i grade svoje najranije iskaze. Rano razumevanje sintakse kod dece se istražuje različitim metodama i tehnikama kao što su vođenje dnevnika o tome kada dete (ne) razume određene iskaze, zadaci izbora odgovarajuće fotografije u kojima dete treba da među ponuđenim fotografijama izabere onu koja najbolje ilustruje ono što čuje u iskazu odrasle osobe itd. Upravo se primenom različitih istraživačkih metoda došlo do saznanja da je znanje gramatike kod dece u direktnoj vezi sa razvojem uzrasta (up. Tager-Flusberg i Zukowski, 1997: 156).

Na redosled u usvajanju različitih vrsta reči i njihovo kombinovanje i slaganje u iskaze u najranijem dečjem uzrastu (već tokom prve godine života) utiču brojni faktori. Tager-Flusberg i Zukowski (1997:147–150), na primer, govoreći o praćenju sintaksičkog razvoja kod dece, ukazuju na uticaj dečjeg uzrasta na dužinu iskaza. Naime, oni navode da je upravo dužina dečje rečenice pokazatelj sintaksičkog razvoja, što potkrepljuju rezultatima istraživanja sprovedenih merenjem iskaza koji imaju značenje (tzv. MLU, *mean length of utterance*) i merenjem indeksa produktivne sintakse (tzv. IPSyn), oba zasnovana na transkriptima spontanog dečijeg govora.

Analizirajući dvočlane glagolske konstrukcije u usvajanju hrvatskog jezika, G. Hržica i A. Ordulj (2014) su pokazale da tipološke osobine određenog jezika utiču na razvoj sintakse pri njegovom usvajanju. Upravo tipološke osobine jezika koji se uči podstiču ranu pojavu složenih gramatičkih elemenata u dečjem govoru – što važniju ulogu imaju u jeziku,

morfološki elementi će ranije biti zastupljeni u dečjem govoru (Hržica i Ordulj, 2014: 451–452). Kako autorke navode, u hrvatskom jeziku se kao prvi glagolski oblik javlja treće lice jednine prezenta glagola (koji se smatra morfološki neutralnim oblikom), a nakon njega se u dečjem govoru pojavljuju i imperativ (što je očekivano budući da je jedna od prvih komunikativnih potreba kod dece upravo izricanje zahteva) i infinitiv (koji se koristi sa iskazivanje želje) (Hržica i Ordulj, 2014: 440–442).

Svest o sintaksi, odn. sintaksička kompetencija, jedan od četiri tipa metajezičke sposobnosti (uz fonemsku svjest, svjest o rečima i pragmatiku svjest), predmet je brojnih istraživanja. Jedno od takvih istraživanja je sprovedela M. Nikolić (up. Nikolić: 2009) analizirajući razvoj svesti o sintaksi kod dece predškolskog uzrasta. Opšte je poznato da deca greše usvajajući svoj maternji jezik koristeći primere koji ilustruju odstupanja od sistemskih, strukturnih pravila datoga jezika, što upućuje na zaključak da deca nemaju razvijenu metajezičku svjest. Tome u prilog govori i istraživanje M. Nikolić, u kojem se pravi razlika između metajezičke sposobnosti, koja se odnosi na svesnu upotrebu gramatičkih pravila u govoru, i sintaksičke svesti, koja podrazumeva sposobnost svesnog razmišljanja o sintaksičkoj strukturi jezika i mogućnost da se ta struktura posmatra nezavisno od značenja koje se jezikom prenosi. U tom smislu, zaključuje M. Nikolić, gramatički pravilno govorenje ne podrazumeva nužno postojanje svesti o sintaksi (Nikolić, 2009: 38).

Utvrđivanje, tj. merenje sintaksičke svesti se najčešće sprovodi tako što se od dece zahteva da određene iskaze (koje često „izgovaraju“ lutke kao fiktivni sagovornici u igrama uloga) ocenjuju kao prihvatljive ili neprihvatljive, odn. poželjne ili nepoželjne ili se koriste zadaci gramatičke korekcije (Nikolić, 2009: 39). Na osnovu ispitivanja sprovedenih navedenim metodama, mnogi istraživači zastupaju stanovište da je razvoj svesti o sintaksi uslovljen i određen uzrastom deteta i da se kritičnim periodom za podsticanje razvoja svesti o sintaksi može smatrati uzrast između šest i sedam godina (Nikolić, 2009: 38). Pokazalo se da je upravo u navedenom uzrastu moguće podsticati razvoj svesti o sintaksi (Nikolić, 2009: 52).

3. Nekoliko teza o usvajanju glagola

Kada počnu da uče glagole, glavni zadatak za decu je da izaberu aktivnost, proces ili stanje koje, u zavisnosti od konteksta, treba da po-

vežu sa odgovarajućom leksemom (glagolom). Taj proces tzv. mapiranja (spajanja) prilikom usvajanja glagola otežava činjenica da se u realnom okruženju (u zavisnosti od komunikativnog konteksta i komunikativne situacije) svaki od novih glagola (za dete nepoznatih glagola) može upotrebiti u različitim značenjima. Sve to može biti uzrok greškama u upotrebi glagola u dečjem govoru. Zbog toga mnogi istraživači navode da proces mapiranja zapravo nije isključivo vezan za realne okolnosti (komunikativni kontekst), već da u usvajanju glagola važno mesto zauzimaju semantičko (semantic bootstrapping) i sintaksičko samopokretanje (syntactic bootstrapping). Iako se teze o semantičkom i sintaksičkom samopokretanju često zastupaju ili kritikuju u literaturi, treba imati na umu i stavove zasnovane na nativističkoj teoriji kojima se iznosi tvrdnja da deca nepoznatim glagolima pripisuju odgovarajuće značenje oslanjajući se pre svega na neposredno sintaksičko okruženje u kojem se glagol javlja.

Teza o semantičkom samopokretanju, koja se može shvatiti kao nastavak nativističke teorije o usvajanju jezika, podrazumeva mišljenje da urođeno jezičko znanje svakog deteta sadrži apstraktne sintaksičke kategorije i odnose, kao i semantička svojstva potrebna za razlikovanje sintaksičkih funkcija (Anđelković, 2012: 17). Deca, dakle, zahvaljujući urođenom semantičkom znanju prepoznaju pojedine tipične imenice i glagole (Anđelković 2012: 18). Nasuprot tome, teza o sintaksičkom samopokretanju je zasnovana na pretpostavci da je značenje glagola detetu dostupno samo na osnovu posmatranja događaja na koji se taj glagol odnosi i da je ono polazna tačka u procesu semantičkog samopokretanja, što je jedan od razloga za brojne kritike ove teze budući da se jedna ista situacija može opisati različitim glagolima (Anđelković, 2012: 19–24).

Sa druge strane, pristalice konstruktivističkog modela zasnovanog na upotrebi jezika tvrde da je za učenje jezika najvažnija njegova upotreba i da sve jezičke konstrukcije ravnopravno učestvuju u izgradnji sistema, odnosno da jezičko funkcionisanje nije izolovana funkcija već je deo komunikacije u najširem smislu (Anđelković, 2012: 35–36). Naime, oni, suprotno od pristalice nativizma, smatraju da rana gramatika nije sistematična i produktivna kako se tvrdi u teoriji o urođenim jezičkim apstrakcijama, već da se prve kombinacije grade oko frekventnih reči koje oko sebe okupljaju i privlače one reči koje dete i inače pronalazi u inputu (Anđelković, 2012: 37).

Dakle, usvajanje jezičkih jedinica nije urođeno, već se znanje o njima stiče učenjem – generalizacijom veoma frekventnih reči putem opštih

principa učenja (kao što su npr. analogija i pronalaženje opštih obrazaca u učenju) dete od najjednostavnijih gramatičkih konstrukcija (koje su u početku svedene samo na visokofrekventnu leksiku) stvara složenije jezičke konstrukcije. Zbog toga dete na početku jezičkog razvoja glagol kombiniuje sa manjim brojem vrlo frekventnih leksičkih jedinica, a tek kasnije počinje da vrši generalizacije i stvara iskaze (Anđelković, 2012: 38).

4. Holofraze i dvočlani iskazi

Prvi dečji iskazi su jednočlani (to su tzv. holofraze), ali ih deca koriste u značenju kompleksnijem od onog koje sama reč ima – svaku holofrazu deca koriste da prenesu značenje cele rečenice (pitanja, izjave, zahteva). Međutim, uprkos sveukupnom značenju koje im deca (i njihovi sagovornici) pripisuju koristeći ih u realizaciji prvih komunikativnih funkcija, jednočlani iskazi se u lingvističkim istraživanjima ne uzimaju kao početak sintaksičkog razvoja dečjeg govora.

Kao jedan od najznačajnijih perioda u usvajanju kompleksnog sintaksičkog sistema izdvaja se period kada se dečji iskazi sastoje od dve reči. Takvi, dvočlani iskazi sastavljeni su od imenica i glagola ili prideva, koje Tager-Flusberg i Zukowski (1997: 152) nazivaju punoznačnim rečima ili otvorenim vrstama reči, dok tzv. funkcionalne reči ili zatvorene vrste reči (predlozi, veznici, članovi itd.) u njima uglavnom izostaju. U literaturi se ističe (up. Anđelković, 2012: 14) da glagoli imaju ključnu ulogu u fazi ekspanzije dečjeg rečnika i građenja prvih višečlanih iskaza, jer je predikat noseći element klauze oko kojeg se okupljaju ostali rečenični članovi.

Mnoga istraživanja dečjeg govora su pokazala da se u dvočlanim iskazima deca mogu uočiti određeni semantički odnosi. Tager-Flusberg i Zukowski (1997: 153) izdvajaju nekoliko značenja preovlađujućih u dečjim iskazima, na prvo mesto stavljajući objekte, ljude i aktivnosti iz svakodnevnog života deteta. Pomenuti autori su pokazali da deca kombiniujući značenja (značenjske odnose) stvaraju duže i kompleksnije iskaze.

5. Usvajanje prvih glagola

Jedno od važnih pitanja u oblasti ranog usvajanja sintakse odnosi se na usvajanje glagola. Često se glagoli smatraju težim za učenje i usvajanje od imenica. Takav stav se potkrepljuje mnogobrojnim istraživanjima koja

su rađena na materijalu engleskog jezika, u kojem su imenice dominantne u ranom dečjem govoru.

Postoji nekoliko mogućih semantičko-konceptualnih objašnjenja o tome zašto se u usvajanju maternjeg jezika glagoli usvajaju kasnije nego imenice. Neki autori (up. Dendre, 2006) izdvajaju četiri moguća objašnjenja: 1) ograničenja za usvajanje glagola uzrokovana uzrastom deteta, 2) teškoće u otkrivanju konceptualnih komponenti glagola, 3) teškoće u učenju semantičkih komponenti od kojih se sastoji glagol i na koji način se te komponente mogu kombinovati i 4) redosled informacija (Dendre, 2006: 554). Pretpostavlja se da je uzrast u direktnoj vezi sa posedovanjem kognitivnih sposobnosti koje su neophodne da bi se glagoli naučili.

Treba imati na umu i činjenicu da neretko istraživanja pokazuju da u nekim jezicima (npr. španskom ili engleskom) u ranom dečjem govoru preovladavaju imenice, dok su u nekim drugim jezicima (kao što su mandarinski ili korejski) dominantni glagoli. Navedene razlike u usvajanju glagola i imenica u različitim jezicima mogu biti uslovljene različitim faktorima kao što su: morfološke odlike imenica i glagola, kulturološki faktori (kultura u kojoj se dati jezik govori), frekvencija upotrebe imenica, odn. glagola u govoru kojem su deca konstantno izložena (što zavisi od toga da li staratelji u razgovoru sa decom češće imenuju objekte ili govore o aktivnostima).

Osim toga, brojni istraživači smatraju da imenice preovlađuju u ranom dečjem govoru jer glagoli imaju specifičnije, apstraktnije jezičko značenje (Brown, 1998: 714). Glagoli se teže i sporije usvajaju verovatno zbog toga što deca u najranijem uzrastu, dok uče svoj maternji jezik, nemaju dovoljno znanja o konceptualnim i semantičkim komponentama koje sadrži svaki glagol (Dendre, 2006: 555).

Mnoge studije pokazuju da razlika koja postoji u učenju imenica i glagola nije samo razlika u razumevanju objekata i događaja, već da suština postojanja razlika u usvajanju imenica i glagola leži u sposobnosti koju deca poseduju da povezuju ove objekte, tj. događaje sa novim rečima. Dakle, činjenica da se imenice u nekim jezicima usvajaju pre glagola može biti rezultat opšteg obrasca učenja – deca se u učenju jezika fokusiraju na učenje objekata i njihovih karakteristika pre nego što su u stanju da se usredsrede na odnose među njima (Dendre, 2006: 557).

Prvi glagoli jesu oni naučeni u drugoj godini života, odnosno oni koje deca koriste u iskazima od dve ili više reči. Istraživanja su pokazala da deca prve glagole koriste da ukažu na sopstvene aktivnosti, a ne na tuđe

aktivnosti, kao i da se značenja prvih glagola ograničavaju time što vezuju za određene, ustaljene kontekste (npr. *gledati* se isključivo koristi u konstrukciji *gledati televiziju*) (Naigles et al., 2009: 9). Naime, pokazalo se da je redosled kojim deca usvajaju prve glagole idiosinkratičan, odnosno da ne postoji jedan jedinstveni model usvajanja glagola kod sve dece.

Pregledom literature ustanovljeno je da su dosadašnja ispitivanja uglavnom bila fokusirana na istraživanja usvajanja ranih glagola kod samo jednog deteta (a ne kod grupe dece), te se, stoga, dobijeni podaci ne bi mogli uzimati kao reprezentativni za usvajanje i upotrebu prvih glagola uopšte (ili kod grupe dece). Tako je, na primer, Tomasello (1992), imajući u vidu postulate kognitivnog pristupa u usvajanju jezika, zastupao stanoviše da su prvi glagoli u usvajanju jezika kod dece ključni elementi organizacije u procesu stvaranja rane gramatike u dečjem govoru. Kako autor navodi (Tomasello, 1992: 6–7), konceptualnost je sastavni deo značenja svakog glagola, a konceptualna situacija koja se iskazuje određenim glagolom je okvir i uslov za stvaranje kompleksnijih konstrukcija kakve su rečenice. Drugim rečima, deca već na početku jezičkog razvoja poseduju bazične konceptualne preduslove za usvajanje glagola, što objašnjava činjenicu da se glagoli različite konceptualne složenosti mogu pronaći u ranom govoru deteta. Svoje zaključke Tomasello je zasnovao na istraživanju korpusa koji je činio dnevnik najranijih glagola i iskaza u govoru njegove dvogodišnje ćerke.

Sa druge strane, čini se da su Naigles i ostali (up. Naigles et al., 2009) načinili pomak u istraživanjima ovog tipa ispitujući fleksibilnost u usvajanju i upotrebi prvih glagola kod dece čiji je maternji jezik engleski. Naime, oni su istraživanje zasnovali na analizi podataka dobijenih metodom koja je podrazumevala vođenje dnevnika, odn. beleženje iskaza većeg broja dece (njih osmoro, pet devojčica i tri dečaka starosti između 15 i 19 meseci) od strane njihovih roditelja; roditelji su imali zadatak da beleže spontane dečje iskaze koji sadrže neki od 34 zadata glagola,² pri čemu je za potrebe istraživanja uzeto samo prvih deset primera spontane upotrebe traženih glagola; beleženje primera je trajalo najmanje tri, a najviše 13 meseci, što se razlikovalo od deteta do deteta, odnosno od toga koliko često dete koristi zadate glagole u spontanim iskazima (up. Naigles et al., 2009). U nekoliko narednih paragrafa predstaviceemo ne-

² Glagoli koji su ispitivani su: *bite, bring, clap, come, cry, cut, drop, eat, fall, give, go, hold, jump, kiss, lay, like, look, move, need, open, pull, push, put, roll, run, see, sit, stop, take, throw, walk, want, wash, wave* (up. Naigles et al., 2009: 133).

koliko zaključaka ovog istraživanja (up. navedene zaključke sa Naigles et al., 2009: 44–93).

Navedenim istraživanjem je potvrđeno, kao i u mnogim istraživanjima sprovedenim pre ovog, da deca svoje prve glagole koriste u iskazima od više reči i da se glagoli koriste češće u kombinaciji sa direktnim objektom nego sa subjektom ili predlogom.

Nije precizno utvrđeno da se tzv. slabi glagoli usvajaju ranije nego jaki glagoli, ali se pokazalo da se laki glagoli češće koriste u kombinaciji sa objektom, dok se teški glagoli najčešće koriste u obliku gerunda. Dakle, prelazni glagoli se najčešće koriste u kontekstu koji čine subjekat, glagol (predikat) i objekat, dok se neprelazni glagoli najčešće javljaju u formi gerunda.

Upotreba prvih glagola kod ispitivane dece pokazala se fleksibilnijom kada je reč o sintaksi (sintaksičkoj upotrebi glagola) nego kada je reč o morfološkim promenama glagola. Navedeno istraživanje je pokazalo da deca počinju da koriste glagole u spontanom iskazima u uzrastu od 18 meseci, a da nakon toga, u narednih 11 meseci, u spontanom govoru koriste 25 od 34 predviđena glagola.

Utvrđeno je da postoji pragmatička i semantička fleksibilnost u upotrebi prvih glagola (npr. deca koja su učestvovala u istraživanju nisu koristila glagol *jesti* samo za opisivanje jedne situacije, odn. za konzumiranje samo jednog jela od strane samo jedne osobe, već su ovu aktivnost primenjivala na različite komunikativne kontekste). Ne treba zanemariti ni podatak da ranije naučeni glagoli pokazuju manje gramatičke fleksibilnosti u spontanoj upotrebi u dečjem govoru, kao ni to da deca koja ranije počinju da koriste glagole, to čine sa više semantičke fleksibilnosti.

Ispitujući zašto se neki glagoli nauče pre ostalih, Naigels i Hoff-Ginsberg (1998) su utvrdili da input kojem su deca izložena (a naročito frekvencija glagola u govoru odraslih) utiče na različitu frekvenciju upotrebe glagola i na raznolikost u njihovoj sintaksičkoj upotrebi u dečjem govoru. Što češće čuju neki glagol, tj. što su češće izložena inputu u kojem se određeni glagoli koriste učestalo i na različite načine, u različitim kontekstima, deca će ih na fleksibilniji način razumeti i koristiti u svojoj spontanoj produkciji. Treba imati na umu i činjenicu da su deca stalno izložena govoru odraslih i da, stoga, sličnost dečjih iskaza sa jezikom odraslih može biti rezultat imitacije ili mehanizma učenja.

6. Zaključak

Pregledom literature ustanovljeno je da se usvajanje prvih glagola u velikoj meri razlikuje od usvajanja drugih vrsta reči, pri čemu se istraživači posebno bave razlikama koje postoje u usvajanju glagola i imenica. Generalno posmatrano, u ranom učenju jezika, imenice se uče brže i lakše nego glagoli. To se objašnjava činjenicom da je konceptualnost sastavni deo značenja svakog glagola, ali i time što na usvajanje glagola utiču različiti faktori kao što su npr. morfološki (morfološke odlike imenica i glagola). Sem toga, brojna istraživanja su pokazala da je redosled kojim deca usvajaju prve glagole idiosinkratičan, odnosno da ne postoji jedan jedinstveni model usvajanja glagola za svu decu. Budući da rezultati dosadašnjih istraživanja procesa ranog usvajanja sintakse nedvosmisleno upućuju na kompleksnost procesa usvajanja prvih glagola, jasno je da bi dalja ispitivanja ove vrste znatno pomogla u razumevanju načina na koji deca savladavaju tako složene gramatičke kategorije i sintaksičke obrasce u učenju L1.

Literatura

Andelković, Darinka Č. (2012). *Glagoli i glagolske dopune u razvoju dečijeg govora*. Diss. Univerzitetu Beogradu, Filozofski fakultet.

Brown, Penelope (1998). "Children's first verbs in Tzeltal: Evidence for an early verb category." *Linguistics* 36.4: 713-754.

Gentner, Dedre (2006). "Why verbs are hard to learn." *Action meets word: How children learn verbs* : 544-564.

Hržica, Gordana, and Antonia Ordulj (2014). "Dvočlane glagolske konstrukcije u usvajanju hrvatskoga jezika." *Rasprave: Časopis Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje* 39.2: 433-456.

Nikolić, Mirjana (2009). „Podsticanje razvoja svesti o sintaksi kod dece predškolskog uzrasta.“ *Zbornik instituta za pedagoška istraživanja* 41/2: 437-460.

Naigles, Letitia R., et al. (2009). "Flexibility in early verb use: Evidence from a multiple-n diary study." *Monographs of the Society for Research in Child Development*: i-144.

Naigles, Letitia R., and Erika Hoff-Ginsberg (1998). "Why are some verbs learned before other verbs? Effects of input frequency and structure on children's early verb use." *Journal of Child Language* 25.01: 95-120.

Tager-Flusberg, Helen, and A. Zukowski (1997). "Putting words together: Morphology and syntax in the preschool years." *The development of language* : 159-209.

Tomasello, Michael (1992). "First verbs: Case study of early grammatical development" Cambridge, England: Cambridge University Press.

Biljana Nikolić

EARLY SYNTAX ACQUISITION WITH THE FOCUS ON THE ACQUISITION OF THE FIRST VERBS

Summary: Acquisition of the mother tongue begins with the birth of a child, and some segments of the linguistic structure are being adopted throughout their lives. Since verbs are the key elements of the structure of each sentence, there is no doubt that acquisition of the (first) verbs is very important in the language acquisition. The paper points to the complexity of the process of acquiring the first verbs in children's speech and the most important (un)answered questions about this process, which are based on extensive research in the field of acquisition of the syntax in L1. By speaking about the first verbs we refer to the verbs learned in the second year of life, specifically those used by children in statements of two or more words. The paper concludes that the acquisition of the first verbs differs greatly from the acquisition of the other types of words: in the early learning of the language, the nouns are learned faster and easier than verbs.

Key words: L1 acquisition, the first verbs, L1 syntax, children's speech